

og naar han gik, glemte hun undertiden helt at besvare hans Kys for lutter Paaminder.

Lige op til selve Højtidsdagen varede denne Flyttedagsuro; ja et Par Dage før Bryllupet steg den pludselig paa Grund af et Uheld til formelig Panik. Alle de bestilte Møbler var efterhaanden kommen; kun manglede endnu Sengene, som man havde ventet paa Uge efter Uge. Der var bleven sendt Bud efter Bud til Snedkeren i Byen med Forespørgsler, og denne havde stadig lovet at sende dem. Inger og hendes Moder talte tilsidst næsten ikke om andet end disse Senge, som stadig udeblev. Per følte sig lidt forlegen derved; han forstod ikke rigtig den Frimodighed, hvormed Inger, der ellers var saa sartfølende, gav sine Ængstelser Luft, ikke alene overfor ham, men ogsaa overfor alle andre, der kom i Præstegaarden. Spændingen forplantede sig endog ud i Byen. Overalt talte man om disse Senge, og det kom som en Befrielse for alle, da det Dagen før Bryllupet blev bekendt, at de nu endelig var kommen og stod paa Plads.

Paa Festdagen skinnede Sommersolen ned over en flagsmykket By, og alle Folk var paa Benene, da Bryllupstoget drog til Kirke. Inger sad i en aaben Vogn ved Siden af en smuk, ældre Herre med bomuldsagtigt Fipskæg og en Rose i Knaphullet, hendes Morbroder. Hun saae nydelig ud, men maaske vidste hun det lidt for godt selv. Hendes Tanter, som havde pyntet hende, Veninderne, som havde sat Sløret og Myrtekransen paa hendes Hoved, Pigerne og Konerne i Præstegaarden, som havde fulgt hende tilvogns, alle havde de fortalt hende, at skønnere Brud var ingensinde kørt til Bøstrup Kirke.

Blandt Gæsterne var der ogsaa to af Pers Sø-